

Laukiame Jūsų, Šventasis Tėve!

Kun. Petras Tverijonas

Vasarą grįžau į Lietuvą ir aplankiau gimtąją Šilalę. Įėjęs į bažnyčios šventorių nustebau pamatęs popiežiaus Pranciškaus smėlio statulą. Per 10 minučių, gal penkios šeimos atėjo nusifotografuoti prie „smėlėto popiežiaus“. Taip žemaičiai ruošiasi popiežiaus Pranciškaus vizitui. Lietuva laukia popiežiaus Pranciškaus vizito.

Kodėl į Lietuvą atvyksta popiežius?

Apie popiežiaus vizitą Lietuvos prezidentė sake: „Šventojo Tėvo palaikymas ir padaršinimas yra toks pat reikšmingas ir šių dienų visuomenėje, kurioje išvešėjusios patyčių, smurto, susvetimėjimo, priklausomybių ir savižudybių problemos. Katalikų Bažnyčios pavyzdys ir solidarumas yra labai svarbus stiprinant bendruomeninius saitus, teikiant paramą socialiai pažeidžiamiems žmonėms. Popiežius Pranciškus yra vienas reikšmingiausių pasaulio lyderių ir tvirtas moralinis autoritetas milijonams tikinčiųjų, skleidžiantis solidarumo, meilės artimui, galeistingumo ir taikos žinią“.

Vilniaus arkivyskupas Gintaras Grušas paskelbdamas žinią sakė: „Popiežius atvažiuoja, pirmiausiai, ne pas valdžios žmones, bet pas tikinčiuosius, susitikti su Lietuvos gyventojais. (...) Tai yra džiugi naujiena Lietuvos žmonėms, ypač Lietuvos tikintiesiems, kaip ir kiekvienas popiežiaus vizitas į užsienį, tai yra didelis įvykis pačiam kraštui, atsirandame pasaulio dėmesio centre. Atkreipčiau dėmesį į Jono Pauliaus II vizitą prieš 25 metus, jis tikrai sustiprino mūsų tautą ir mūsų žmones, ką tik pradėjusius eiti laisvės keliu“... Popiežiaus Pranciškaus vizitas irgi yra skirtas sustiprinti mus šių dienų sunkumuose, kad galėtume atsilipti į kylančius iššūkius.

Jo kuklumas ir nuoširdumas, nuolankumas yra viena jo vizitinių kortelių.

Jono Pauliaus II-ojo vizitas

Popiežius pirmą kartą Lietuvą aplankė 1993 metų rugsėjo 4-8 dienomis. Jono Pauliaus II-ojo vizitas buvo tarsi Lietuvos Nepriklausomybės įtvirtinimas. Prieš jam atvykstant praėjo tik keturios dienos, kai iš šalies išvyko Sovietų kariuomenė.

Tada popiežius, tik atvykęs į Lietuvą, Vilniaus oro uoste kalbėjo: „Troškė troškau aplankyti ypač man brangią jūsų žemę! Lietuva – tyli liudininkė karštos meilės religijos laisvei, kuri, kaip ne kartą pabrėžiau, yra visų kitų žmoniškų ir visuomeninių laisvių pagrindas. Lietuva visad stengėsi paliudyti savo ištikimybę Katalikų Bažnyčiai, nuėjo ilgą skausmingą kelią ir garsėjo kaip kankinių ir

išpažinėjų žemė...“

Popiežius džiaugėsi ne tik mūsų iškovota laisve, bet pranašiskai kalbėjo, kad laisvė koja kojon eina su atsakomybe. Kaune Santakoje susirinkusiems žmonės sakė: „Šiandieniu Lietuvos istorijos tarpsniu kaip niekad svarbu, kad Šventosios Dvasios apšviesta visa krikščioniškoji bendruomenė suvoktų uždavinį ir pasiuntinybę. Kiekvienas asmeniškai yra kviečiamas liudyti Kristų, bet šis kvietimas skirtas ir visai Dievo tautai... Viešpats laukia jūsų bendros apaštalinės veiklos, kuri visiems atvertų Evangelijos naujieną... O labiausiai jus, pasauliečiai, norėčiau pakviesti drąsiai ir tvirtai pasitikint Dievu imtis ypatingos apaštalinės atsakomybės Bažnyčioje ir įvairiose visuomeninio gyvenimo srityse... Visų Lietuvos dukterų ir sūnų žodžiai ir darbai tegul tampa naująja evangelizacija. Nauja ne turiniu, bet nauja savo metodais ir būdais, gebančiais atsakyti į mūsų laiko

poreikius“.

Popiežius Jonas Paulius II-asis buvo mylimas jaunimo. Jis sugebėdavo sutelkti jaunimą ir uždegti jį. Gineso rekordų knygoje užfiksuotas didžiausias susirinkusių žmonių skaičius buvo 1995 metais Maniloje Filipinuose. Luneta parke 5 milijonai jaunimo susirinkusio susitikti su popiežiumi.

Lietuvoje popiežius jaunimui kalbėjo: „Kas geriau, jei ne Kristus, atidavęs už žmogų savo gyvybę, gali pasakyti, kur rasti tikrosios laimės kelią? Brangūs jaunuoliai, Bažnyčios ir visuomenės istorijoje jūs esate niekados neužbaigto ir tik vienam Dievui tepažįstamo spalvingo kilimo raštai. Jūs patys esate Bažnyčia. Būkite joje veiklūs, stiprūs, kupini šventosios liepsnos.“

Žvelgiant į išbuojusį neteisingumą, galime iš naujo išgirsti popiežiaus pasakytus Kryžių Kalne žodžius: „Noriu visiems pasakyti: žmogus yra silpnas, kai jis tampa auka, bet turbūt tampa dar silpnesnis, kai pasidaro kitų prispaudėju. Žmogus yra silpnas, bet šitas silpnas žmogus gali būti stiprus Kristaus Kryžiuje, jo Mirtyje ir Prisikėlime. Šitai noriu paskelbti iš šios mistinės Lietuvos istorijos vietos. Skelbiu visiems, kad tai mąstytumėt ir tuo gyventumėt“.

Popiežiaus Jono Pauliaus II-ojo gyvenime svarbią vietą užėmė pamaldumas Dievo Motinai Marijai. Jis, lankydamasis Šiluvoje sakė: „Bažnyčia žvelgia į Mariją, kurioje mato Motiną ir Pavyzdį. Į Mariją šiuo reikšmingu savo istorijos metu su pasitikėjimu gali žvelgti ir Lietuva. Švenčiausioji Mergelė žino tikruosius ir svarbiausius naujam gyvenimui atgimusios Tautos rūpesčius. Kaip Kanos vestuvių dieną, taip ir dabar ji mus kreipia į Kristų: ‚Darykite, ką tik jis jums lieps‘ (Jn 2, 5). Štai atvykstu padėkoti šios tautos tikinčiųjų vardu: per Tavo užtarimą išmušė prisikėlimo ir vilties valanda šioje Tau pašvęstoje žemėje. Kanoje išprašei, kad Tavo Sūnus vandenį paverstų vynu. Padėk lietuvių tautai skausmingą praeities patirtį paversti džiugia ateitimi: ten, kur buvo persekiojami ir skriaudžiami tikintieji, dabar teįsigali religinė ir visuomeninė taika; kur vyravo neapykanta, teviešpatauja atlaidumas; kur siautėjo nepakantumas, dabar visi tesuranda bendrą kalbą ir tarpusavio pasitikėjimą“.

Praėjo lygiai dvidešimt penkeri metai po popiežiaus Jono Pauliaus II-ojo, dabar jau paskelbto šventuoju, vizito. Jo žodžių aktualumas neišblėso. Dabar ryškiau galime matyti ne tik laisvę paremtą gyvenimo grožį, bet taip pat ryškiau matome ir žaizdas, apie kurių

Viešpatį, kad jis suteiktų mums savo šviesos malonę ir išmokytų mus atskirti jo šviesą nuo dirbtinės šviesos, kurią sklaidžia mus apgauti norintis priešas“ (102 psl.).

Laukiant popiežiaus vizito kviečiu maldai, kad popiežius įkvėptų mūsų tautai daugiau vilties tikėjimo savimi, Dievu, ir artimu.

Malda

Viešpatie Dieve,
meilingai pažvelk į savo tarną Pranciškų, kurį išrinkai ir paskyrei vyriausiuoju vyskupu.

pavojus kalbėjo Šventasis Jonas Paulius II -asis. Įsigilinkime į jo žodžius laukdami, ką mums pasakys dabartinis Visuotinės Bažnyčios Ganytojas Pranciškus.

Popiežius Pranciškus

Kardinolas Jorge Mario Bergoglio yra Popiežius vardu Pranciškus: 81 metų, buvęs Buenos Aires Arkivyskupas, pirmasis popiežius jėzuitas, pirmasis popiežius iš Lotynų Amerikos ir pirmasis vardu Pranciškus. Gimė 1936 m. gruodžio 17 d. Buenos Aires iš Piemonto (Italija) kilusioje šeimoje. Jo tėvas Mario buvo geležinkelietis, o mama Regina namų šeimininkė. Nuo jaunystės būsimasis Popiežius pasižymi evangeliniu paprastumu. Studijuoja ir gauna chemijos inžinieriaus diplomą, bet paskui pasirenka kunigystės kelią ir įstoja į Villa Devoto seminariją. Tada atlieka noviciatą Jėzaus Draugijoje. Čilėje tęsia humanitarinių mokslų studijas, o 1963 m., grįžęs į Buenos Aires, baigia filosofijos fakultetą aukštajame San Miguel koledže „San José“. 1969 m. pašventinamas kunigu, o 1973 m. duoda amžinuosius įžadus. Popiežius Pranciškus visada didelį dėmesį skyrė jaunimui, ypač vargstančiam. 1992 m. – labai svarbus momentas jo gyvenime: Jonas Paulius II jį paskiria Buenos Aires vyskupu augziliaru. 1998 m. vasario 28 d. būsimasis Popiežius tampa Argentinos sostinės arkivyskupu ir po to keletą metų vadovauja Argentinos vyskupų konferencijai. Popiežius Jonas Paulius II-asis 2001 m. jį pakelia į kardinolus šventojo Roberto Belarmino titulu. Popiežius Pranciškus liudija savo evangelinį paprastumą kiekviena proga ir kiekvienoje vietoje.

Man patiko vienas mąstymas iš knygos „Dievas užklumpa netikėtai“. Popiežius Pranciškus rašo: „Jėzus atėjo mūsų išgelbėti. Jo šviesa mus vaduoja iš sutemų. Tačiau mes žinome ir apie kitą šviesą, kurią mums siūlo pasaulis. Ji gali daug ką nušviesti ir paaikškinti. Tačiau tai dirbtinė šviesa, kuri kartais apakina kaip fotoaparato blykstė arba bando mus sužavėti kaip fejerverkas. Jėzaus šviesa kitokia, ji švelni ir rami, kaip Kalėdų naktis, ji sklinda iš Kristaus Kryžiaus ir ramina širdis. Jėzui nereikia kariuomenės, kuri nugalėtų demonus, jam nereikia nei galios, nei valdžios nei didingumo. Kas tai per žodis: jis su valdžia ir galia įsakinėja netyrosioms dvasioms, ir tos pasitraukia? – klausė žmonės matę, kaip Jėzus išvaro demonus. Tas žodis - tai nuolankus, švelnus žodis, ištartas su meile. Tai žodis, kuris mus guodžia sunkią valandą. Prašykime

Popiežius Pranciškus

Tikrasis vardas – Jorge Mario Bergoglio.

Tai pirmasis popiežius...

- iš Lotynų Amerikos,
- Jėzaus draugijos (Jėzuitų) narys,
- pasirinkęs Pranciškaus vardą.

Pagarsėjęs tuo, kad...

- mėgo važinėti autobusu ir metro,
- pats gaminosi maistą,
- brangina pamaldumą Švč. Mergelei Marijai,
- lanko vargstančius, skurstančius, nuskriaustusius,
- vengia prabangos,
- mėgsta futbolą ir tango.

Moka

ispanų, italų, anglų, prancūzų, vokiečių kalbas.

1936 m. gruodžio 17 d. Gimė Argentinos sostinėje Buenos Airėse imigrantų iš Šiaurės Italijos šeimoje.

1957 m. Būdamas 21-erių sunkiai suserga plaučių uždegimu. Vos išgyvena. Pašalinama dalis dešiniojo plaučio.

1958 m. Įstoja į kunigų seminariją, bet netrukus pereina į Jėzaus draugiją (jėzuitus).

1960 m. Duoda pirmuosius jėzuitų įžadus. Studijuoja Čilėje.

1963 m. Argentinoje apsigina filosofijos mokslų diplomą.

1964–1966 m. Dirba literatūros ir psichologijos mokytoju.

1967–1970 m. Studijuoja teologiją San Migelio seminarijoje.

1969 m. gruodžio 13 d. Įšventinamas kunigu.

1970–1971 m. Atlieka jėzuitų trečiojo etapo formaciją Ispanijoje.

1971–1973 m. San Migelio seminarijoje dirba novicijų (naujokų) magistru ir patarėju.

1973 m. balandžio 22 d. Duoda amžinuosius vienuolinius įžadus.

1973–1979 m. Išrenkamas Argentinos jėzuitų provincijolu.

1980–1986 m. Jėzuitų kolegijos rektorius.

1986 m. Išvyksta į Vokietiją tęsti studijų.

1992 m. gegužės 20 d. Popiežius Jonas Paulius II tėvą J. M. Bergoglio SJ paskiria Buenos Airių vyskupu augziliaru.

1992 m. birželio 27 d. Konsekruotas vyskupu.

1997 m. Vyskupas J. M. Bergoglio SJ paskirtas savo arkivyskupo koadjutoriumi.

1998 m. vasario 28 d. Paskirtas Buenos Airių arkivyskupu.

2001 m. vasario 21 d. Popiežius Jonas Paulius II arkivyskupą J. M. Bergoglio SJ paskiria kardinolu.

2005–2011 m. Paskirtas Argentinos Vyskupų Konferencijos pirmininku.

2013 m. kovo 13 d. 115 kardinolų konklavos metu išrenkamas popiežiumi. Pasirenka Pranciškaus vardą. ☞

Lietuvos vyskupų kreipimasis

artėjant Šventojo Tėvo vizitui Lietuvoje rugsėjo 22 d. ir 23 d.

Brangūs broliai ir seserys, gyvenantys Lietuvoje ir už jos ribų, lygiai prieš 25 metus visi tapome istorinio įvykio liudininkai – pirmą kartą Popiežius apsilankė Lietuvos žemėje. Šv. Jono Pauliaus II apsilankymas tapo vienu didžiausių naujai atgimusios Lietuvos valstybės įvykių. Šiuo metu mūsų Tėvynė rengiasi istoriniam susitikimui. Su džiaugsmo virpuliu širdyje laukiame popiežiaus Pranciškaus ir rengiamės jo atvykimui. Tai bus ypatinga patirtis – pamatyti ir išgirsti Šventąjį Tėvą, kuris atvyksta aplankyti savo bendruomenės Baltijos šalyse. Katalikų Bažnyčios vadovas ketina susitikti ne tik su tikinčiaisiais, bet ir su visais geros valios žmonėmis, kuriems yra svarbios žmogiškosios vertybės, žmogaus prigimtinių teisių apsauga bei pagalba patiems vargingiausiems. Popiežiaus vizitas mūsų šalyje – labai svarbi tikėjimo ir vilties sustiprinimo proga bei demokratinės visuomenės pamatų tvirtinimas. Jau dabar, bet ypač paskutinėmis rugsėjo savaitėmis į Baltijos šalis nukryps tarptautinės bendruomenės dėmesys. Rugsėjo 23 d. iš Kauno Santakos parko į visą pasaulį bus transliuojamos šv. Mišios, kurias popiežius Pranciškus aukos kartu su Lietuvos ir iš užsienio atvykusiais vyskupais, kunigais ir susirinkusiais tikinčiaisiais. Įprastai sekmadienio vidurdienį popiežiaus kalbama *Viešpaties angelo* malda, po kurios jis kreipiasi į viso pasaulio tikinčiuosius, šį kartą sklis ne iš Apaštališkųjų rūmų lango Vatikane, bet iš Kauno.

Ką reiškia toks svarbus istorinis momentas Lietuvai? Pirmiausia – tai nuostabi Dievo dovana. Mūsų nedidelis kraštas, palyginti su kitomis pasaulio tautomis, sulauks tokio svarbaus svečio atvykimo! Antra, mus visus pasieks šv. Petro įpėdinio žodis, kuris ilgiems metams taps kelrodžiu stiprinant mūsų tikėjimą ir pasitikėjimą maloninga Dievo apvaizda. Trečia, į visą pasaulį pasklis žinia apie mus ir mūsų kraštą. Tai suteiks galimybę daugeliui žmonių pasaulyje susipažinti su Lietuva ir kitomis Baltijos šalimis ir, be abejonės, padrąsins vis daugiau piligrimų ir turistų mus aplankyti.

Šiuo metu baigiama registracija į rugsėjo 22–23 d. renginius su Šventuoju Tėvu: į susitikimą su jaunimu Vilniuje šeštadienio vakare ir į šv. Mišias Kaune sekmadienio rytą. Ką daryti, jei nesusipėtume užsiregistruoti ar negautume kvietimo? Nenusiminkime! Galimybę pamatyti popiežių Pranciškų turėsime visi. Šventasis Tėvas, vykdamas papamobiliu Vilniaus ir Kauno gatvėmis, sveikins ir laimins visus, kurie išeis iš savo namų jo pasitikti. Brangieji, jei tik leidžia galimybės, kviečiame tomis dienomis nelikti vieniems namie prie televizijos ekranų, bet išeiti į gatves, kad būtumėte Popiežiaus pasveikinti ir palaiminti.

Popiežiaus atvykimas mums yra ypatinga bendrystės proga. Švęsdami Lietuvos atkurto laisvės ir nepriklausomybės 100 metų jubiliejų dar kartą turime unikalią progą iš naujo pajusti Atgimimo sąjūdžio nuotaiką, tarsi vėl pasikartojantį Baltijos kelio vienybės momentą. Drąsinkime savo šeimos narius, kaimynus ir bendradarbius tapti istorinio įvykio dalyviais. Popiežiaus vizito šūkis „Kristus Jėzus – mūsų viltis“ vėl naujai težadina tą jaudinančią patirtį, kai prieš 25 metus Lietuvoje priėmėme popiežių šv. Joną Paulių II. Kvieskime vieni kitus atvykti! Padovanokime sau ir savo artimiesiems tikėjimo įkvėpimo progą ir mūsų tautos vienybės džiaugsmą!

Atvykime susitikti su popiežiumi Pranciškumi! ☩

Lietuvos vyskupai
2018 m. rugsėjo 4 d.

POPIEŽIUS
PRANCIŠKUS
LIETUVOJE 2018

Popiežius Pranciškus... Po penkerių metų

Thomas Rosica

Daug buvo rašyta apie pirmuosius penkerius popiežiaus Pranciškaus Petro tarnystės metus. Lydėjęs jį į konklavą, kur šis Argentinos jėzuitas 2013 metų kovo 13 dieną buvo išrinktas Romos vyskupu, aš atidžiai sekiau, kokią didelę įtaką jis per pastaruosius penkerius metus padarė Bažnyčiai ir visam pasauliui. Klausiausi jo gerbėjų, jo mokinių ir jo kritikų. Norėčiau pasidalinti šiomis trumpomis įžvalgomis suvokdamas, kad gali būti pasakyta žymiai daugiau.

2013 metų kovą mūsų Bažnyčia žengė į naują etapą. Popiežius Pranciškus kiekvieną dieną rodo,

kaip protas ir širdis susitinka Dievo ir artimo meilėje. O svarbiausia, kad Pranciškus mums diena iš dienos primena, kaip kelionėje mums labai mums Jėzus ir kaip labai mums reikia vienas kito.

Per istorinį 2013 metų pontifikato perdavimą dirbęs kaip vienas iš oficialių Vatikano spaudos atstovų, aš dabar privalau sugrįžti prie paties pamatinio šio pontifikato, kuris dabar skleidžiasi prieš mūsų akis, tekstų. Tai yra kardinolo pasisakymas per ikikonklavinį kardinolų susitikimą 2013 metų kovo 7 dienos ryte. Jis vadinosi „Saldus ir guodžiantis evangelizavimo džiaugsmas“. Savo kalbą kardinolas pradėjo primindamas savo broliams kardinolams, kad „evangelizacija yra Bažnyčias *raison d'être* – „saldus ir guodžiantis evangelizavimo džiaugsmas“. Pats Jėzus mus skatina tam iš vidaus. Kardinolas pasidalino keturiomis paprastomis, tačiau giliamintiškomis įžvalgomis.

– Evangelizuoti reiškia turėti apaštalinį užsidegimą. Evangelizuoti reiškia puoselėti troškimą Bažnyčiai išeiti iš savęs. Bažnyčia yra kviečiama išeiti iš savęs ir leisti į periferijas ne tik geografinė prasme, tačiau ir į egzistencines periferijas, kur susiduriame su nuodėmės slėpiniu, kančia, neteisingumu, neišmanymu, gyvenimu be religijos, ir visomis kitomis negandomis.

– Kai Bažnyčia neišeina iš savęs tam, kad evangelizuotų, ji tampa savipakankama, nurodanti tik pati į save ir suserga. (Palyginimui paimkime Evangelijos pagal Luką istoriją apie šabo dieną išgydytą moterį). Blogų dalykų, kurie laikui bėgant išsivysto bažnytinėse institucijose, šaknis yra būtent tas savipakankamumas ir tam tikras teologinis narcisizmas. Apreiškimo Jonui knygoje Jėzus sako esantis prie durų ir besibeldžiantis. Akivaizdu, kad tekste kalbama apie tai, kad Jėzus beldžiasi iš išorės tam, kad būtų įleistas, tačiau aš galvoju apie laikus, kai Jėzus beldžiasi iš vidaus tam, kad mes jį išleistume. Savipakankama Bažnyčia laiko Jėzų Kristų uždarytą savo viduje ir neleidžia jam išeiti.

– Kai Bažnyčia yra savipakankama ir nurodanti tik į save pačią to nesuvokdama, ji mano, kad skleidžia savo pačios šviesą. Ji liaujasi būti *mysterium lunae* ir pasiduoda pačiam didžiausiam blogiui, t. y. dvasiniam pasaulietiškumui. Savipakankama Bažnyčia gyvena tik tam, kad joje esantys tešlovintų vieni kitus. Kalbant paprastai, yra du Bažnyčios įvaizdžiai: evangelizuojanti Bažnyčia, kuri išeina iš savęs ir, kaip teigia pirmieji Dogminės Konstitucijos apie Dievo apreiškimą žodžiai, su pagarba išklauso Dievo žodį ir su tikėjimu jį skelbia, ir pasaulietinė Bažnyčia, kuri gyvena savyje, iš savęs ir sau. Visa tai turi nušviesti galimus pokyčius ir reformas, kurios privalo būti įgyvendintos vardan sielų išgelbėjimo.

– Galvojant apie kitą popiežių, tai jis turi būti žmogus, kuris kontempliuodamas ir adoruodamas Jėzų Kristų, padeda Bažnyčiai keliauti į egzistencines periferijas, kuris padeda jai būti vaisinga motina, gyvenančia iš saldaus ir guodžiančio evangelizacijos džiaugsmo.

Šis kardinolas buvo Buenos Airių arkivyskupas vardu Jorge Mario Bergoglio. Jo naujasis vardas yra Pranciškus.

Jis yra jėzuitas. Jo nuolankumas padarė didžiulį įspūdį daugybei žmonių visame pasaulyje. Jo stilius iš tiesų tapo substancialus. Tai yra pats radikaliausias evangelinis aspektas kalbant apie jo vykdomą dvasinę pontifikato reformą ir jis paragino visus katalikus, ypač dvasininkiją, atsisakyti sėkmės, turtų ir galios. Pranciškaus dvasinis tėvas šv. Ignacas Lojola pabrėžė, kad jėzuitas niekada negali turėti antibažnytinės dvasios, tačiau visad privalo būti atviras Dievo veikimui. Jėzuito įsipareigojimas nesiekti bažnytinės tarnybos net ir pačioje Draugijoje yra išauga iš šios patirties. Pranciškus taip persiėmė šiomis vertybėmis, kad be dvejonų jas šiandien taiko dvasininkijos ir kurijos reformai.

Ignaco akimis nuolankumas yra ta dorybė, kuri labiausiai priartina mus prie Kristaus. Pranciškus rodosi veda bažnyčią ir ugdo dvasininkiją šia pamatine tiesa. Pranciškus mus moko, kad būtent nuolankumas yra esminis dalykas, kad naujoji evangelizacija būtų tikra ir efektyvi ne tik Bažnyčios viduje, bet ir jos susitikime su pasauliu. Popiežius Pranciškus mums kiekvieną dieną pristato nuolankumo, švelnumo ir gailestingumo Bažnyčią, inkarnacinę Bažnyčią, kuri eina su žmonėmis jų kelyje. Bažnyčią, kuri klauso, įžvelgia, palydi, atleidžia, laimina, kalba drąsiai; Bažnyčią, kuri rauda su tais, kurie rauda, ir džiaugiasi su tais, kurie džiaugiasi. Bažnyčią, kuri daro viską, ką gali, kad atsispirių pagundai redukuoti tikėjimą iki moralizavimo; Bažnyčią, kuri priešinasi visiems bandymams atskirti jos žinią nuo asmens, kurį ji laiko giliai savo širdyje – Jėzaus Kristaus. Bažnyčią, kuri stengiasi gražinti žmones atgal į tikėjimo bendruomenę. Popiežius Pranciškus savo širdimi ir protu mano, kad mums reikia „bažnyčios, kuri vėl būtų pajėgi gražinti pilietybę daugeliui savo vaikų, kurie dabar klajoja tarsi be namų“.

Taip pat negaliu pamiršti ir jo atsiveikinimo žodžių JAV, ištartų Vašingtono Šv. Mato katedroje broliams vyskupams 2015 metų rugsėjį. Pranciškus kalbėjo apie Bažnyčią ir kunigišką tarnystę, kurios linki Amerikai ir visam pasauliui:

„... Bažnyčia, kuri geba susirinkti aplink šeimos židinį, išlieka pajėgi pritraukti kitus. Ir tai turi būti ne bet kokia ugnis, o ta, kuri įsižiebė Velykų rytą. Prisikėlęs Viešpats toliau meta iššūkį Bažnyčios kunigams tyliu mūsų brolių ir seserų maldavimu: „Ar turite kažko pavalgyti?“ Mes privalome atpažinti Viešpaties balsą, kaip kad Tiberiados ežero pakrantėje tai padarė apaštalai (Jn 21:4–12). Dar svarbiau yra augti tikrume, kad jo buvimo žarijos, pakurstytos jo aistros ugnyje, yra pirmiau mūsų ir niekada neužges. Kai šis tikrumas susilpnėja, mes galiausiai tampame pelenų saugotojais, o ne tikrosios šviesos ir šilumos, kurios priverčia mūsų širdis degti, skleidėjais“ (Lk 24:32).

Pranciškaus Petro tarnystės misija ir scenarijus nekyla iš Buenos Airių, nei iš Romos, Lojolos ar Asyžiaus. Visa tai kyla iš Betliejaus, Nazareto, Jeruzalės, Galilėjos ir Emauso, kur pirmiausia nutiko visa istorija. Jei įvairios grupės ir asmenys Bažnyčioje rodosi turi sunkumų su popiežiumi Pranciškumi, tai aš klausiu, ar jų sunkumai iš tikrųjų nėra susiję su Pranciškumi, o veikiu su jo scenarijumi ir to scenarijaus autoriumi.

Vėlyvą 2013 metų kovo 13 dienos vakarą Jorge Mario Bergoglio gavo kvietimą eiti ir atstatyti, suremontuoti, atnaujinti ir pagydyti Bažnyčią. Yra tų, kurie džiaugsmingai aprašo naująjį popiežių kaip drąsų, užtikrintą revoliucionierių, siųstą sujudinti laivą. Kiti mano, kad jis atėjo tam, kad šį laivą paskandintų. Tačiau vienintelė revoliucija, kurią įvedė popiežius Pranciškus, yra švelnumo revoliucija. Būtent šiuos žodžius jis panaudojo savo pagrindiniame laiške „Evangelijos džiaugsmas“ (Evangelii Gaudium).

Daugelis vadina popiežių Pranciškų didžiu revoliucionieriumi. Vienintelis kartas, kai jis pavartoja žodį „revoliucija“, yra 88 „Evangelii Gaudium“ paragrafe, kuriame jis kalba apie Dievo sūnaus, tapusio žmogumi, švelnumo revoliuciją. Aš taip pat manau, kad Pranciškus mums siūlo ir kitą revoliuciją: normalumo revoliuciją. Pranciškus mums demonstruoja ir pristato normalų krikščionio, kunigo elgesį. Kada besusiduriame su šiuo normaliu, paprastu krikščionio elgesiu, dalį mūsų jis supurto, nes labiau leidžia reflektuoti mūsų pačių nenormalų elgesį ir žmogiškuosius troškimus rinktis pasaulio kelius, o ne Evangelija paremtą gyvenimą, kuris mus čia veda į šventumą, o anapus – į amžinąjį gyvenimą. Normalus krikščioniškas popiežiaus Pranciškaus elgesys kiekvienam mūsų yra iššūkis, paguoda ir švelnumo forma, kurios jau ilgą laiką troškome. Jis reikalauja daug pamokslaudamas apie gailestingumo Dievą, džiaugsmingai bendraudamas su netikinčiais, ateistais, agnostikais, skeptikais ir tuo likusiu daugeliu, kurie manė, kad krikščionybė jau nebeturi ką pridėti į šio gyvenimo lygtį. Per savo galingus ir provokatyvius pareiškimus, išguldytus giliai „Evangelii Gaudium“, „Laudato Si“ ir „Amoris Laetitia“, taip pat per savo kasdienes refleksijas, kylančias iš paprastų Eucharistijos šventimų Vatikano svečių namų koplyčioje, Pranciškus susijungė ir susitiko su žmonija, kuri alksta ir trokšta vilties ir paguodos žinios.

Mums reikia Pranciškaus švelnumo, gailestingumo ir normalumo revoliucijos dabar labiau nei bet kada anksčiau. Aš tegaliu viltis ir melstis, kad mes mokysimės iš jo ir juo seksime. ✠

Parengta pagal kunigo Thomaso Rosica'os CSB, „Salt and Light“ katalikiško medijų tinklo vadovo, straipsnį „Pope Francis... Five Years Later“

Kur?

Valdas Vitkauskas

Paskutiniame mano aplankytame vyrų maldos grupės susitikime kalbėjome, kaip yra svarbu ieškoti Dangaus Karalystės, o ne jos laikinų iliuzinių pakaitalų. Vienas dalyvis staiga uždavė trumpą, bet įdomų klausimą – o kur jos ieškoti? Kai kuriuos samprotavimus tada išsakėme, bet kai ko ir nespėjome. Dabar, praėjus keletui dienų susigulėjo naujų minčių – gal kam nors pasirodys įdomu. Daugiausia remsiuosi vieno populiariausių šiuo metu filosofo ir psichoanalitiko dr. Jordano B. Petersono pastebėjimais apie Senojo Testamento Pradžios knygą. Jis atkreipia dėmesį, kad Senojo Testamento pasakojimai yra ne šiaip įdomios istorijos apie senovės žmonių gyvenimus. Net ir nelaikantiems jų Dievo įkvėptu žodžiu turi daryti įspūdį pats šių pasakojimų sunkiai įsivaizduojamas senumas, per tūkstantmečius nekintamai išlaikytas autentiškumas ir beprecedentis poveikis visai tai kultūrai, kurios vaikais mes esame.

Šiuose

pasakojimuose sukoncentruota išmintis atspindinti pačius giluminius, esminius žmogaus žemiškojo gyvenimo pagrindus. Pasigilinus į tai, kas jungia patriarchų gyvenimo istorijas, matosi viena svarbi tema – Dievas skatina žmogų nesitenkinti ta būseną, kurioje yra, bet išsikelti sau didesnius tikslus ir siekti jų gėryje bei tiesoje, nepaisant trukdymų ar sunkumų. Štai Abramą pirmiausiai paraginama palikti savo giminės namus ir keliauti į naują kraštą – pažadėtąją žemę. Taip pat ir Jokūbas patenka į tokias sąlygas, kad, nepaisant visų savo gudrybių, nors atrodytų ir sėkmingų, siekiant paveržti iš pirmagimio brolio Ezavo visą jų tėvo Izaoko palikimą, po pastarojo mirties bėga iš namų į svetimą kraštą ir ten kitiems tarnauja keliolika metų, kol pasiryžta stoti į akistatą su broliui padarytomis skriaudomis ir grįžti į savo paveldą. Taip pat ir Juozapas, nepaisant jo gabumų, Dievo palaimos ir tėvo numylėtinio statuso, yra atskirtas nuo ramaus patogumo, išgabenamas vergystei, kur dar aščiau išbandomas ir tik dėl jo nepajudinamos ištikimybės teisingumui atsiskleidžia visa ta neįtikėtina didybė, kuriai jis yra sukurtas. Netgi ir Izraelio tautos istorijoje pats išėjimas iš Egipto, kelionė į pažado žemę ir gyvenimas joje yra tos pačios temos pavyzdys.

Visos šios istorijos atskleidžia bent tris svarbius dalykus apie pačią žmogaus žemiškojo gyvenimo prasmingumo šerdį – apie tai, ką mes galime pavadinti Dangaus Karalystės sėkla, o gal jau net ir daigėliu. Pirmas – tai būtinybė išsikelti pačiam sau teisingus tikslus. Teisingus – tai ne tik gražius ir įkvėpiančius, bet dar svarbiau, kad jie nebūtų pagrįsti lyginantis su kuo nors kitu. Teisingą tikslą gali atpažinti tik tas, kuris gerai suvokia ir siekia pilniau atskleisti savo asmeninius polinkius bei gabumus ar atitaisyti trūkumus. O pažangos matas turi būti jo paties būklė praeityje, dabartyje ir tai, ko siekiama ateityje.

Antras svarbus dalykas – skirti savo nusistatytam tikslui visas jėgas, nepaisant sunkumų ir nebijant aukoti savo tikslo siekimui visų kitų vertingų ir nelabai vertingų dalykų. Kiekvienas atsisakymas kažko dabar dėl didesnio gėrio ateityje yra tarsi aukojimo aktas. Senovės kultūrose žmonės aukėjo savo turimas vertybes, trokšdami didesnių vertybių ateityje. Abelis iš tyros širdies aukėjo geriausia, ką turėjo, ir jo auka buvo priimtina. Kainas darė ne taip – lyg ir aukėjo, bet kažko jo aukai trūko. Tai baigėsi tuo, kad Kainas nepatyrė aukos priėmimo palaimos ir užvaldytas pavydo nužudė savo brolių, kurio tobula auka buvo Kaino siekiamybė, jo idealas. Tokiu būdu galima sakyti, kad Kainas nužudė savo paties idealą, savo siekiamybę. Ir tai įvyko dėl to, kad jis nenorėjo atlikti tobulos aukos. Kainui

„Dievas skatina žmogų nesitenkinti ta būseną, kurioje yra, bet išsikelti sau didesnius tikslus ir siekti jų gėryje bei tiesoje, nepaisant trukdymų ar sunkumų“.

„Pirmas – tai būtinybė išsikelti pačiam sau teisingus tikslus“.

tai baigėsi gyvenimu nuolatiniame pyktyje ir atstūmime. Tuo tarpu Abelio gyvenimas, nors ir trumpesnis, buvo pilnesnis džiaugsmo ir ramybės.

Dėl didžiausio savo tikslo negali būti per didelės aukos. Abraomo didžiausias tikslas buvo vykdyti Kūrėjo valią.

Skirti savo nusistatytam tikslui visas jėgas, nepaisant sunkumų ir nebijant aukoti savo tikslo siekimui visų kitų vertingų ir nelabai vertingų dalykų“.

Netgi tada, kai tai reiškė paaukoti viską, kas vertingiausia – savo vienturtį sūnų, tai yra visą savo ateitį, visą tęstinumą – jis nesvyruodamas ryžosi šiai aukai. Ir tai jam buvo įskaityta teisumu, ir toks pasiryžimas jam suteikė tokį paveldą, kurio didybės, ko gero, jis net nepajėgė įsivaizduoti. Visgi šiuo atveju ne atlyginime esmė – svarbu, kad tai yra pavyzdys

atkaklaus ir tvirto savo paties gražiausio tikslo siekimo, negailint tam jokios aukos.

Ir trečias svarbus dalykas – savo tikslo siekti tik gėryje bei tiesoje. Tai nereiškia, kad esame pasmerkti vos tik padarome kažkokią klaidą. Ir Abraomas, ir Jokūbas klaidų darė daug ir didelių. Vienas įkalbino savo žmoną apsimesti jo seserimi, kad svetimuose kraštuose išvengtų nemalonumų ar gautų naudos. Kitas, galima sakyti, apvogė brolių ir žiauriai apgavo savo seną, regėjimą praradusį tėvą – prisidengęs ožio gaurais ir savo brolio rūbais apgaulės būdu išgavo sau palaiminimą, kurį tėvas buvo numatęs jo broliui. Už visas tas klaidas buvo atleista, bet tai nepraėjo be pasekmių. Jokūbo atveju tai jam kainavo ilgametį tarnavimą kitiems ir pilną įtampos bei baimės sugrįžimą pas brolių, siekiant jo atleidimo. Bet, nepaisant tų brangiai kainavusių klaidų, šie patriarchai sugebėjo grįžti į tiesos kelią ir toliau jame judėti savo išankstinio kilnaus tikslo link.

Savo tikslo siekti tik gėryje bei tiesoje“.

Ši labai trumpa santrauka leidžia apčiuopti ryšį tarp šiuolaikinių žmogaus psichologijos mokslo pastebėjimų ir to, ką randame prieš tūkstančius metų užrašytuose ir, ko gero, dar seniau žodinėje tradicijoje sudėliotuose Šventojo Rašto pasakojimuose. Žmogus patiria ilgalaikę, tvarią laimės būseną tada, kai įtempęs jėgas ir kiek įmanoma nenusižengdamas savo bei universaliems gėrio principams artėja prie jam mielo ir svarbaus tikslo. Skirtumas gal tik toks, kad krikščionybės mokymas giliau atskleidžia skirtumus tarp gerų, naudingų tikslų ir blogų, destruktivių. Tai, kas tarnauja atskiro asmens išaukštinimui virš kitų, kas daroma dėl savo naudos – turtų, patogumų, garbės, valdžios, įtakos – visa tai neveda į tvarią laimės būseną. O tie tikslai, kurie sudeda visus šiuos išvardintus dalykus kaip auką už bendrąją tiesos ir meilės gerovę – veda į nepavagiama, neatimama, nerūdijančią ir nedylančią laimę.

Tai turbūt ir bus geriausias atsakymas, kurį šiuo metu galiu pateikti pats sau ir kitiems, besidomintiems šiuo brangaus draugo užduotu šauniu klausimu – kur ieškoti tos Dangaus Karalystės.

Dievo malonė

Virginija Adomonytė

Dievo malonė yra dovana. Dievo malonė yra dovana ne dėl nuopelnų. Dievo malonė nusidėjėliui. Tik Dievas gali dovanoti malones nusidėjėliui, nes Jis žino, kad jos jam labiausiai reikia. Man jos labiausiai reikia. Neturiu jėgų be Dievo malonės gyventi. Gyvenu, nes Dievas dovanojo gyvenimą – iš meilės. O aš abejoju ir Dievo meile, ir Dievo malone. Lyg negyvenčiau arba gyvenčiau kaip atsitiktinis individas, nežinia iš kur atsiradęs. Ar man taip galvoti lengviau? Tikrai ne. Aš nelaikau atsitiktinumo Dievu, nes tobulas Dievas nemėto kauliukų – Jis kuria. Iš Dievo meilės kūrybos atsiradau aš ir, kad pasilikčiau su savo Kūrėju, Dievas davė malonę – sugebėjimą grįžti suklydus.

Nors Dievo malonė dovanojama, bet aš jos prašau – prašau atgaivos, laikiu pakvietimo prisiartinti prie Dievo, ilgiuosi Dievo artumo. Prašau, nes kitaip nieko negaliu pasiekti, net pajudėti negaliu į gėrio pusę. Be Dievo malonės esu stovintis vienoje vietoje taškelis visatoje. Su malone esu taškelis Dieve. Jis pažymėjo mane individualiu ženklu. Kad mano asmenybė tarptų ir kiltų į Dievą. Aš būdama, kad ir mažiausias taškelis visatoje, sudarau Dievo visumą, Dievo planą, esu begalybės dalis, vedančios į Dievą. Dievas, dalinantis malonės dovanas, rodo man kryptį, įkvepia tikslus ir turiu jėgų eiti ten, kur žmogaus vaizduotė nesiekia. Turiu gilesnį sugebėjimą mylėti – nebesirenku ką mylėti – renkuosi Dievą, o Jis kviečia atsigręžti į artimą, į save, kad tobulėdama Jo pagalba siekčiau Jo valios.

Be Dievo malonės Jo valia dažnai būna nesuprantama – aš nepriimu, prieštarauju, maištauju, gal net naikinu, ką Dievas manyje sėja. Todėl stengiuosi būti atvira Dievo malonei. Pirmiausia palieku nuodėmę – tiesiog toliau einu be jos. Ji – ne bendrakeleivė, ji – balastas. Nuodėmė skandina gerus mano pasiryžimus ir mano tolesni žingsniai be mano pačios savasties. Po išdavystės – išduodu Dievą, išduodu save, mano siela man tampa nepažįstama, svetima. Man tampa svetimas Dievas, aš nebegirdžiu savo tariamų maldos žodžių, nei atsakymo į savo maldą. Nuodėmė visada turėjo įžūlumo bandyti atsistoti į Dievo vietą, jeigu tai leidžiu. Nuodėmė žino, kad be mano sutikimo yra tuščias ir niekam nereikalingas blogis. O su mano sutikimu blogis atgyja, pasiima mano vardą ir griaua mano vardu. Nuodėmė užstoja Dievą, neleidžia malonei gryninti sielos. Nuodėmė mano esmę iškreipia, bando apgauti, siūlydama savo pigų egzistavimą be Dievo.

Nuodėmė atsistoja tarp manęs ir Dievo malonės, kad nepatirčiau dieviškosios šviesos, kad mano kelias eitų vingiais, be krypties. Nuodėmė nori vaidinti pagrindinį vaidmenį, užgoždama ir mane pačią, užgožti Dievą mano sieloje. Nuodėmė bando paneigti malonę. Kai ji užkariauja, pasijunta visavaldė. Dievas nekontroliuoja, o nuodėmė kontroliuoja. Dievas myli ir siunčia malonę po menkiausio mano pasiryžimo vengti nuodėmės. Laimėjusi nuodėmė juokiasi, lyg būtų apgavusi Dievą. Apgavusi mane. Ji triumfuoja, nes aš malonės nebranginau. Nuodėmė nėra man svarbesnė už Dievo malonę. Nuodėmė naudojami mano silpnumu. Silpna aš be Dievo. Ir tą silpnumą nešu Dievui, kad pakeistų jį į pasiryžimą būti Jo akivaizdoje be nuodėmės. Nuodėmė įsivaizduoja esanti reikšminga ir lemianti mano gyvenimą. Gal taip ir būtų, jeigu neatsigręščiau į Dievą ir nususukčiau nuo Jo dovanojamos malonės.

Blogiausia yra, kai blogį pagražinu ir bandau imituoti gėrį. Kartais blogis ateina visai nekaltu arba panašiu į gėrį pavidalu. Dievo malonė leidžia man įvardyti blogį blogiu. Be Dievo malonės aš nejučia pasirenku rėkiančią nuodėmės afišą ar užmaskuotą, iškreiptą gėrio paveikslą, ar bandant pasakyti, kad būti tamsoje yra natūrali būseną. Pripratusi prie tokio „natūralumo“ nebeieškau šviesos, neinu į šviesą ir imu vengti net Dievo vardo. Imu nuo Jo bėgti. Kur galima taip nubėgti. Tik į beprasmybę. Nuodėmė bando paveikti mano sielą ir labiausiai bijo mano atsivertimo. Mano sugrįžimas pas Dievą ir iš naujo malonės atgavimas sunaikina nuodėmę iš pamatų.

Po atgailos sugrįžusi Dievo malonė mano sielą aprėpia savo rūpesčiu ir bando užgydyti žaizdas, kurias padarė nuodėmė. Nuodėmė panaikinta, bet jos padariniai vis išlenda į sąmonę, bando kaltinti, bando atimti ramybę ir bando kažkas mano viduje pasakyti, kad Dievas dar neatleido mano išdavystės. Nuodėmės padariniai gali persekioti, bet aš turiu kliautis Dievo malone ir tikėti Dievo gailėstingumu, kuris ir palaidūną sūnų sugrįžusį apvilko puošniu rūbu. Dievo malonė yra galingesnė už nuodėmę, nes ji atėjo per Jėzaus Kristaus kryžių. Aš tiesiog negaliu nepriimti tokios Viešpaties aukos, negaliu nusigręžti nuo kryžiaus. Pripažįstu, kad Jėzaus Kristaus kryžiumi buvau išgelbėta, todėl nuodėmės sukelti svaicijimai, kad nebegaliu grįžti pas Dievą yra jos bandymas atimti iš manęs viltį. Bandymas nepavyko, ir aš grįžau pas Dievą ir tai darau nuolatos. Dievo pasirinkimas pakvietė Jo malonę.

Susigražinti mane Dievas pasitelkia visą savo meilę. Per maldą, jeigu jos neužmirštu, per artimuosius, per nežymius ženklus aplinkoje Jis kalba man, nepažeisdamas mano laisvos valios. Ir aš pasimetusi ir nesistengianti nieko keisti staiga suklūstu. Gal todėl kartais pajuntu nepaaiškinamą gerumo ilgesį. Jaučiu, kad nesu Dievo pamiršta, kad Jis manęs laukia. Aš vis kažką veikiu, bet, kai pažiūriu plačiau, visi, kad ir svarbiausi reikalai, tampa nereikšmingi Dievo akivaizdoje. Galbūt mirties valandą aš tai geriausiai pajusiu. Labiausiai pajusiu, kad man reikalinga Dievo malonė.

Visa mano viltis Dieve. Kryžiaus kančia ne veltui – kad mes grįztume pas Dievą Jį pasirinkę. Kad eitume lydimi Dievo malonės – parpultume ir vėl grįztume. Kiekvieno mūsų širdyje yra viltis, kaip to sūnaus palaidūno iš Evangelijos – grįžus valgyti bent samdinio duoną, bet Dievas duoda nepalyginamai daugiau, pasitinka iš tolo, sodina garbingiausioje vietoje ir džiaugiasi mūsų grįžimu. ♪

Sužadėtinių pasirengimo Santuokai kursai

Informaciją ir registraciją rasite parapijos internetinėje svetainėje www.katalikai.org.uk

Kas yra *Gift aid*?

Gift aid yra paramos sistema Didžiojoje Britanijoje, kuri leidžia individualiems mokesčių mokėtojams efektyviau aukoti labdaros organizacijoms. Nuo asmens per metus paaukotos sumos valstybė bažnyčiai duoda 25%. Taigi jeigu mūsų parapijietis yra mokesčių mokėtojas ir aukoja *Gift aid* būdu, jis leidžia parapijai gauti 25% daugiau pajamų. Pavyzdžiui, jei žmogus *Gift aid* būdu paaukvoja 100 svarų, valstybė prideda 25 svarus ir bažnyčia iš viso gauna 125 svarus.

Kaip aš galiu naudoti *Gift aid*?

Pirmausia, aukotojas turi būti mokesčių mokėtojas. Tada jis turėtų užpildyti *Gift Aid* deklaraciją. Ją galima gauti iš kun. Petro arba Onutės Verbickienės.

Pagal *Gift Aid* planą galite aukoti trimis būdais:

1. Auka įdedama į specialų voką, kurį rasite bažnyčios gale virš religinių reikmenų spintelės. Ant voko užrašomas aukotojo numeris, kurį gausite užpildę deklaraciją, ir auka.
2. Vienkartinė auka išrašant čekį.
3. Tiesioginis banko pavedimas į parapijos sąskaitą (*Direct debit*). Formą galite gauti iš referentės Jurgitos Vitkauskienės arba Onutės Verbickienės.

„Kiekvienas tegul aukuoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją“.

2 Kor 9, 7

Bažnyčios svetainė

Kviečiame kiekvieną sekmadienį po 10 ir 12 val. šv. Mišių į bažnyčios svetainę paskanauti kavos, arbatos, parapijiečių paruoštų vaišių, pabendrauti, susipažinti. Svetainėje taip pat galite įsigyti krikščioniškos literatūros suaugusiems ir vaikams, giesmių kompaktinių plokštelių, žvakių, devocionalijų.

Sakramentai

Kviečiame ruošti Krikštui, Pirmajai Komunijai, Sutvirtinimui, Santuokai Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje. Daugiau informacijos ir registracija parapijos internetinėje svetainėje katalikai.org.uk

Švč. Sakramento Adoracija

Adoracija – Švč. Sakramento kultas. Ši sena Bažnyčios tradicija išreiškia ypatingą pagarbą Eucharistiniam Jėzui. Pamaldų metu Švč. Sakramentas yra išstatomas monstrancijoje, kad matytųsi. Adoracija – tai susitikimas su Kristumi, kuris yra Asmuo. Tai mano buvimas su Juo ir Jo buvimas su manimi širdis širdin. Mūsų bažnyčioje Adoracija vyksta **kiekvieną trečiądienį po 19 val. šv. Mišių.**

Vaikų Krikštas

Visa reikalinga informacija apie pasiruošimą internetinėje svetainėje katalikai.org.uk

Susitaikymas

Išpažinčių klausoma pusvalandį prieš šv. Mišias arba kitu laiku, susitarus iš anksto telefonu. Jei ieškote patarimo iš kunigo ar norite pasikalbėti, kviečiame iš anksto susitarti dėl susitikimo laiko.

Ligonių lankymas

Dėl ligonių lankymo prašome kreiptis į kleboną po šv. Mišių arba telefonu. Tuo pačiu galėsite priimti ir reikalingus sakramentus.

Bažnyčios choras

Visus norinčius ir galinčius giedoti kviečiame prisijungti prie Londono lietuvių šv. Kazimiero parapijos choro! Choro repeticijos vyksta kiekvieną sekmadienį 11 ir 13 val. Giedama sekmadieniais 12 val. šv. Mišiose.

Prašome kreiptis bažnyčioje į vargonininką arba tel. 07921848409

Motinos maldoje

viena grupelė mūsų bažnyčioje renkasi sekmadieniais po 12 val.

šv. Mišių, kita - penktadieniais 18 val.

Anoniminių alkoholikų
susirinkimai vyksta

St. Peter&Paul's

bažnyčios koplyčioje,
326 High Road, Ilford,
antradieniais 19 val.,
ketvirtadieniais 19 val.,
šeštadieniais 15 val.

Šv. Kazimiero bažnyčioje

sekmadieniais 19 val.

Informacija tel.: 07875660982;
07957792096.

Suaugę alkoholikų vaikai (SAV)

Penktadieniais 20:00 val.

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje.

Tel. nr. 07539680773 arba 07926618677.

el. paštas sav.londonas@gmail.com.

Daugiau informacijos rasite:

www.suaugevaikai.com

Anoniminių Lošėjų

susirinkimai vyksta

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje
ketvirtadieniais 19:30 val.

Informacija tel.: 07983412108; 07931116110

Gyvojo rožinio draugija kviečia bendrai maldai

Rugsėjo mėn. kviečiame melstis už Šventąjį Tėvą

Pranciškų, kad Viešpats Dievas, išsirinkęs jį

vyriausiuoju vyskupu, saugotų sveiką ir tvirtą savo

Bažnyčiai – šventajai Dievo tautai valdyti, o mums,

jo atvykimo belaukiantiems, padėtų deramai pasiruošti ir

išgirsti jo nešamą evangelinę tikėjimo, vilties ir meilės žinią.

Parapijos finansai birželio ir liepos mėn.

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčios pajamos birželio mėnesį – £16 482, išlaidos – £21 373; liepos mėn. pajamos – £5 010, išlaidos – £3 035.

Nuoširdžiai dėkojame už Jūsų supratimą ir prisidėjimą prie mūsų visų bažnyčios išlaikymo.

Žodžio liturgija vaikams

(3 – 7 m.)

Sekmadieniais per 10 ir 12 val. šv. Mišias vyksta Žodžio

liturgija vaikams. Mielai kviečiame šeimas su vaikais

dalyvauti.

Taip pat priminame, kad per kiekvienas šv. Mišias svetainėje

yra vaizdo ir garso ryšys iš bažnyčios, kad šeimos su mažais

vaikais, kurie neišbūna Mišiose, galėtų pilnai dalyvauti.

PRIKLAUSOMYBĖS LIGŲ DIENOS CENTRAS

ALFA programa skirta lietuvių-rusų išėivijos bendruomenių asmenims, turintiems priklausomybę nuo alkoholio ir narkotikų. Asmeninės konsultacijos bei terapiniai užsiėimimai grupėse. Maitinimas. Paslaugos teikiamos nemokamai lietuvių-rusų kalbomis.

SMULKIAU: 07912 890520 (Vladas) • E: info@alfalife.org.uk

Pasirengimas popiežiaus vizitui Lietuvoje

Londono lietuvių Šv. Kazimiero bažnyčioje organizuojamas pasirengimo vakaras su naktine Švč. Sakramento adoracija ir Eucharistijos šventimu.

Programa

Rugsėjo 14 d., penktadienis

- 19:00 Šv. Mišios
- 20:00 Filmo apie popiežių Pranciškų peržiūra ir diskusija
- 22:30 Bendros adoracijos pradžia (bus klausoma išpažinčių)

Rugsėjo 15 d., šeštadienis

- 00:00 Naktinė Švč. Sakramento adoracija grupelėmis, keičiantis kas dvi valandas (meldžiamasi už popiežių, Jo ir Jūsų intencijomis)
- 08:00 Bendra adoracija (bus klausoma išpažinčių)
- 09:00 Šv. Mišios

Įsipareigojimas

Kad užtikrintume naktinės adoracijos nepertraukiamumą, kviečiame registruotis parapijos internetinėje svetainėje katalikai.org.uk, pažymint, kuriomis valandomis įsipareigojate melstis adoracijoje.

Piligriminė kelionė į Walsingham Dievo Motinos šventovę

Rugsėjo 16 d., sekmadienį, kviečiame į vienos dienos

piligriminę kelionę į Walsingham Dievo Motinos šventovę. Piligrimystėje dalyvaus Westminsterio vyskupijos tautinės bendruomenės. Kelionės kaina £20. Išvykimas 7:45 val. nuo Londono lietuvių Šv. Kazimiero bažnyčios.

Dėl registracijos kreiptis į Birutę Koncevičienę tel. 07817 957703.

Kartu smagiau

Rugsėjo 16 d., sekmadienį, 12 val.

Kviečiame į šv. Mišias ir šventę po Mišių vaikus, šiais metais priėmusiems Pirmąją Komuniją.

Šv. Mišios švenčiantiems 10, 25 ir 30 m. Santuokos jubiliejų

Spalio 7 d., sekmadienį, 12 val.

Sutvirtinimo sakramentas jaunimui (14-17 m.) ir suaugusiems (18+)

Rugsėjo 23 d. prasidės pasirengimas. Sutvirtinimo sakramentas bus teikiamas lapkričio 25 d. Registracija vyksta iki rugsėjo 16 d. parapijos internetinėje svetainėje katalikai.org.uk.

Lietuviški centrai

Lietuvos Respublikos ambasada

Lithuania House
2 Bessborough Gardens, Westminster
London SW1V 2JE
Tel.: 020 7592 2840
El. paštas: amb.uk@urm.lt

Konsulinis ir vizų skyrius

Darbo laikas: pirmadieniais 13:00-17:00 val.,
antradieniais-penktadieniais 9:00-13:00 val.
Užsienio valstybių piliečių priėmimo
valandos vizų klausimais: antradieniais-
ketvirtadieniais 15:00-16:00 val.
Tel. +44 (0) 20 7592 2840 www.uk.mfa.lt

Nottinghamo „Židiny“

16 Hound Rd., West Bridgford
Nottingham, NG2 6AH
Tel. 0115 9821 892

Lietuvių katalikų misija Dubline, Airija

48 Westland Row, Dublin 2 at St Andrew's
Church Ireland
Tel. +353 1676 1030, Mob. +353 877477554
El. paštas: earnasius@yahoo.com

Lietuvių sielovada vidurio ir Šiaurės Anglijoje

Kun. Ramūnas Gerdauskas
Tel. 07943342098
El. p. kun.ramunas@gmail.com

Lietuvių sielovada Rytų Anglijoje

Kun. Andrejus Lazarevas
Tel. 07443998275,
El. p. andrejus.l@katalikai.org.uk

ŠV. MIŠIOS

Sekmadieniais:

10 val.
12 val.
18 val.

Darbo dienomis ir šeštadieniais

19 val.

KONTAKTAI

Adresas: 21 The Oval, Londonas
E2 9DT

Tel.: 020 7739 8735
0793 9126 505

El. paštas:

parapija@londonas.co.uk

Internetinė svetainė:

www.katalikai.org.uk

Artimiausia metro stotis – **Bethnal Green**.
Bažnyčią galite pasiekti šiais autobusais:
26, 48, 55, 254, 106, D6, 388.

Laukiame Jūsų pastabų, pasiūlymų ir idėjų!

Už skelbimų turinį neatsakome.

Dėkojame už aukas laikraščelio leidybai!